

Henriette Dhauw... de oudste visaankoopster van het land

Wie in Heist zegt Dhauw denkt aan de bakkers.

Wie in Heist zegt Henriette Dhauw denkt aan de visverkoop.

En toch liggen die twee dicht bij elkaar.

Op een zonnige maandagnamiddag waren we te gast bij Henriette op haar appartement te Blankenberge.

We werden er verwelkomd door moeder Henriette en haar dochter Rita.

De bakkers

Henriette is de dochter van Willem Dhauw en Alice Reubens (afkomstig van Duinbergen). Ze hadden een bakkerij in de Onderwijsstraat.

Willem had die bakkerij overgenomen van zijn vader Leopold.

De broer van Willem was Camiel en die had zijn bakkerij in de Knokkestraat op de hoek met de Visserstraat. Die bakkerij (Depaepe) bestaat nog altijd en was jarenlang gekend als de bakkerij van "Blanche-tje".

Eigenlijk is de bakkersstiel reeds meer dan 100 jaar in de familie.

En toch was er ook hier al een verband met de visserij.

Want ze waren ook reders.

Camiel had de Z 480. Wellicht omdat de eigenaar (reder) ook bakker was noemde men in de visserij dit vaartuig gemeenzaam de broodkarre.

Jeugd

Henriette werd te Heist geboren op 24 november 1914 (bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog) en groeide op als kind van kleine middenstanders die dag en nacht met de zaak bezig waren en letterlijk dan ook goed hun "brood" verdienden.

Zoals elk klein kind liep ze school bij de nonnen waar ze in de kleuterklas zat bij de zusters. Daar volgde ze ook de lagere school en nog een paar jaren...

In die tijd was de Congregatie van Onze Lieve Vrouw Onbevlekt Ontvangen nog Les Soeurs de la Vierge Immaculée.

De school had een zeer goede naam en faam en pastoor Masschelein waakte mee over het zielenheil van de parochianen.

De school had ook nog een gekend pensionaat. De kinderen noemde men de "pensionnaires". Men sprak ook van de internen en de externen.

Net als de gevangenen die nu elke dag gelucht worden mochten die kinderen onder de hoede van de zusters even een wandeling maken in Heist. De wandeling gebeurde met de nodige discipline, twee per twee en hand in hand.

Elke dag gingen de kinderen te voet naar school. Fietsen waren nog niet beschikbaar en met de wagen naar school daar was helemaal geen sprake van.

Na de schooltijd moest Henriette altijd wel nog wat helpen thuis of in de winkel.

Eens definitief thuis werd ze winkeldochter en moest ze helpen bestellen en aanvullen.

Zo ging dat nu eenmaal bij de middenstanders.



Henriette in de fleur van haar leven

In 1932 trouwde Henriette met Dominique Demeire en uit hun huwelijk sproten twee kinderen : Rita en Leo (+).

Een tijdlang hadden zij een confiseriezaak in de Kursaalstraat maar toen kwam de oorlog waardoor het normale leven verstoord werd en men elke dag moest zien hoe men het best deze moeilijke periode kon overleven. (1)



Henriette Dhauw met haar vriendinnen Nera Desmidt (wiens man in zee gebleven is) en Marcelle Hertssens (van Coupe de Bruxelles)

1. Men heeft mij altijd gezegd dat de familie Dhauw veel mensen in Heist geholpen heeft en dat ze dat deden in alle stilte. Men betreurde dat niet iedereen daar even dankbaar voor gebleven was...

In 1952 startte Henriette een “viscommercie” in de vismijn te Zeebrugge. Het was voornamelijk vis aankopen in het groot (grossist) om het dan door te verkopen aan de winkels. Met de camion werd de verse vis uitgevoerd naar Brussel, Gent en Antwerpen.

Tot op heden heeft Henriette nog contact met enkele van haar klanten.

Het leven in de vismijn was haar niet vreemd en iedereen kende er Henriette Dhauw. In die tijd was het niet zo evident dat een vrouw mee deed aan de visafslag. Maar wees gerust zij kon jaar mannetje staan naast de groten als Max Desutter, Pol Depaepe, Raf Huysseune.

Van de Kursaalstraat in Heist verhuisde ze naar Zeebrugge om uiteindelijk in Blankenberge te belanden. Haar dochter Rita die in Kortrijk woont komt nog regelmatig op bezoek. Maar Henriette heeft geen zittend gat en ondanks haar leeftijd is ze nog steeds bezig en vaak uit huis.

“Ik ben geen mens om stille te zitten” getuigde ze.

Met de bouw van de nieuwe vismijn in de achterhaven verdwenen een stukje van het oude vissersleven en bleef Henriette ook meer achterwege en stopte ze haar zaak.

Toch is ze nog vaak te zien in de gebouwen van de visveiling “om vrienden te helpen die eventjes belet zijn”.

Haar naam klinkt nog steeds als een bel (van de afslag) en ze mag gerust de titel voeren van oudste visaankoopster van het land.

André Desmidt

Was er in Heist géén oorlog misschien ???

Met de opening van het oorlogsmuseum in Ramskapelle beschikt Knokke-Heist over nog een toeristische troef en werden meteen ook oude (historische) gebouwen gerestaureerd.

MAAR

Waarom is er geen enkel beeld van of verwijzing naar het oorlogsgebeuren in Heist dit in tegenstelling tot Knokke ???

Waarom werd Heyst Leeft, in tegenstelling tot Cnoc is Ier, niet uitgenodigd op de officiële opening ???